

*Kjøp bøker
og papir i*

Bredrups Bok- & Papirhandel

Pilestredet 7 — Oslo
Telefon 12261

Vi tillater oss å anbefale

Grensens Motesalon

Grensen 19

(Excelsiors tidl. butikk).

Innehaver fru *Fanny Feinsilber*.

Sesongens nye hatter,

Syatelier.

HARALD BERG

Møbelhandler.

Godt utvalg i alle møbelsorter.

Pilestredet 10, Oslo.

Drikk de ekte KARMELVINE

Glem ikke til pessach de ekte Karmelvine, som er en naturen, solmoden sydens vin. — Det første glass er en sann opplevelse.

Der føres flere typer. Libanon, Eshkol Rischon og Tirosh samt rødvin. Alkoholgehalt ca. 16—20 %. Disse vine er fra Erez Israel

Eneforhandler for Skandinavia: «Karmel, Lavendelstræde 1—3, Kjøbenhavn.

balanserer med kr. 27 600.00.inntekten ved kontingenter har vært kr. 17 000.00. Menigheten bestyrer nu ialt 11 legater med en samlet kapital på kr. 43 111.00.

*

I. U. F., Oslo

holdt sin Purimfest den 20. mars i Håndverkerens festsal. Denne fest innledet de tre purimsammenkomster som fant sted i løpet av mindre enn 1 uke. Bemerkesverdige var at de alle tre var slett besøkt.

Ungdomsforeningen holdt samme em. en barnefest, hvortil ca. 30 voksne og 50 barn hadde innfunnet sig. Programmet var rikholdig, bl. a. eventyr ved frøken Sarah Aschkanaze, som virkelig kjenner oplesningskunsten og forstår å treffe den tone, som morer både voksne og barn. Der var også films og optreden av barn. Lek, dans og tombola vekslet i programmet, og skapte en barnefests hygge. Ikke minst har vi undt herr Leo Goldmann, som med stort mot hadde påtatt sig formannsstillingen større suksess for festen var utmerket tilrettelagt og burde ha samlet alle jødiske barn.

Efterpå skulde der være fest for voksne. Men disse uteblev fullstendig, kun den trofaste skare ungdom, som regelmessig besøker foreningens møter, hadde funnet veien til purimfesten. Likesom barnefesten, bød aftenen også på et utmerket program. Først og fremst var der films, og senere musikalsk underholdning ved cellisten Yrjō Selin, akk. av vår alltid velvillig assisterende venn, pianisten Robert Levin. Skuespiller Fr. Mjōen leste op. En delikat smørbrødbuffet kunde friste de største feinschmeckere. En liten utlodning var aftenens humoristiske sensasjon, idet der var bebudet en meget eiendommelig ekstra-gevinst. Den lykkelige vinner som efter trekningen innfant sig med loddseidlen blev anmodet om «å gå», ti ekstragevinsten var intet mindre enn «en fottur til Hardanger».

Festen bragte dessverre stort underskudd, og det bør være et varsko til alle byens jødiske foreninger om i det minste å samarbeide med arran-

gements av fester, så de ikke kolliderer med hverandre eller inntreffer til omtrent samme tid. Der bør i Oslo med de relativt få jødiske innvånere ikke arrangeres fester oftere enn en gang hver måned.

Potifar.

*

Jødisk Forening, Oslo

holdt sin purimfest den 24. mars i Bøndernes Hus (teatersalen). Fremmøtet var dessverre ikke godt, hvilket skyldtes arrangementet av 3 fester på mindre enn 1 uke.

Der manglet et ikke så lite stykke på at skuespillet «Der Korben» skulde være et stykke. Efter sin gehalt oppfordrer det ikke til nogen inngående bedømmelse, men av hensyn til mine mange venner som venter på kritikken — så gjerne for mig.

Der Korben betyr offeret, og offeret blev publikum. Når en forfatter setter en handling i sving og presenterer for oss en rekke personer har man i det minste krav på å se handlingen utvikle sig, og selv om man ikke lærer personene nøiere å kjenne, må man i det minste få lov å vite hvorledes det går dem. Forfatteren bryter overtvert med alle kunstens regler.

Han gir pokker i hele konstallasjonen og løser den dramatiske forviklings knute med et velplisert dødsfall. Dette er skjæreste mordet fra forfatterens side. Til gjengjeld gjennomfører jeg ham — med vellyst — med min penn. Mordet er fullbyrdet fra min side. En gentleman i staden har på et møte offentlig beskyldt mig for å være besatt av «pervers ondskap» (sic!) Værsågod.

Dette «næsten-et-stykke» hadde en rollebesetning, og da de ærede skuespillere er uten skyld i produktets fremkomst, vier jeg heller dem min oppmerksomhet. Jødisk Forening råder nu over en stab skuespillere, som efterhvert har erhvervet større rutine og plasticitet, så spillet stort sett er blitt jevnere.

K. Levin som Abraham Ehrlich leverte et gjennomført og avbalansert spill han virker ekte og griper ikke til outrerte midler. Hans organ er

KURBADET

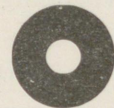
AKERSGATEN 74

OSLO

TELF. 27252
13422

KARBAD — ROMERBAD — MEDISINSKE BAD
 MASSASJE — PAKNINGER — HØIFJELDSSOL M. M.

ÅPENT ALLE DAGE (UNDT. SABBATTEN) BARBERSALON PÅ STEDET
 FILIALER UTENBYS: KURBADET I BERGEN OG HAUGESUNDS KURBAD

BESØK KURBADETS SPISESAL
 LAVE PRISER

KUN VEGETARISKE RETTER
 INGEN SKATT & SERVICE

ikke just egnet for teatret, men det vilde være for meget å forlange, at han idag skulde øve sin stemme lik Demosthenes. K. Levin ser vi gjerne oftere.

Ester, hans datter — Olga Gettler virker noe eterisk. En svunnen drøms bleke patina belegger hennes vesen med matt glans. Sorgen løser henne ikke til frigjort og handledyktig kvinne, men knuger henne til skjebneslått forsakthet. Hun er deilig som billed betraktet, men kjedelig som kvinne, n.b. på scenen. Men alt det sentimentale smøteri rollen fra forfatterens hånd er bevertet med kan ta humøret fra enhver. Nu henstiller jeg til frk. Gettler å la være med å betone alle vokaler.

H. Samersav — Ehrlichs bror — hadde rollen som tøffelhet. Han la i vei med harskt og forbistret humor, som fant gjenklang blandt salens mange ektemenn. Han passer nettopp inn i dette rollefag. Han jaget sig denne gang ikke inn i løiernes villniss og kom derfor anstendig og bra ut av det, men av og til har Samersav en ukuelig lyst til å gå helt ned i sufflørkassen for å hjelpe på hukommelsen.

H. Wulf som spilte sønnens rolle — Max — var til å begynne med litt ugiddelig på scenen. Scenevanthet uttrykker sig ikke i påtatt nonchalans. Ellers var han sin far en verdig sønn. Når han får spilt sig varm skyter hans frodige talent mange friske skudd. Den schlager han leverte var bra, pointert og rytmisk sikker.

Fru Gettler — Samersvas 2. hustru, Genendel, var så god at jeg fristes til å karakterisere prestasjonen som et grep ut av virkeligheten. Hun var et ekte rivjern av en kone. Hennes replikker hugget istykker enhver motsigelse fra ektemannen. Hun fikk akkurat frem dette sammenpressede i vesen, som forteller, at det er mig som bestemmer.

Mitt absolutt uforbeholdne kompliment til frk. Ester Levinsohn. Hun hadde et grep på alle rollens varierende detaljer, som befester det tid-

liger gode inntrykk og enn yderligere beviste hennes evne til å illudere de vekslende uttrykk begivenhetene fordret. Mild og beskjeden som den stumme, snakkesalig og konesladreaktig etter å ha fått talens bruk, furielik i sitt raseri og kvinnelig i sin uimottagelighet for fornuft fra mannen og endelig tilbodelsesverdig myk når det gjaldt å vinne hans gunst. Få nu bare ikke primadonnanykker etter alle denne ros, frk. Levinsohn.

Dr. Jacobi: B. Katz. Lægene bør reise sig til protest mot denne representant for standen. Herr Katz viste ikke tilløp til spill. Et verdig skjegg på haken er ikke tilstrekkelig til å skape en læge. Nei, dette var rene kvaksalveri.

Ubegripelig hvorledes familieforholdet synes å ha virket inn på stykkets rollehavende. Dembowski, Dr. Jacobis sønn, tok altfor megen hensyn til sin far. Den håpefulle sønn, også læge, syntes å ha sammensvoret sig med sin far for å kompromittere standen. Dembovsky har jeg tidligere sett yde utmerkede prestasjoner. Nu var han i den sterkeste konflikt med rollen. Med ham fremstillende idioten i friskt minne kan jeg ikke forstå annet enn at han for anledningen var helt uoplagt. Herr Dembovsky vil sikkert revanchere sig neste gang.

Bemerkes må suffløren fordi han gjorde sig så lite bemerket. Slik skal der suffleres.

Vox.

Jødisk Folkeforening.

var den tredje av de foreninger, som hadde arrangert fest i den såkalte «stille uke». Den kom utvilsomt best fra det, ti den hadde samlet nogenlunde hus. Festen holdtes lørdag den 26. mars i Bøndernes Hus (teatersalen), og vi gir ordet til vår teateranmelder:

«Die gebrochene Herzer» — en filmstittel som ikke skuffer forsåvidt ens dømmekraft ikke strekker sig utover det amerikanske films i almindelighet byr på av søtsuppetragedie. Fy! det var en 4 akters rørende tragedie uten-

for lerretet. Men publikums dom var enstemmig: Vox populi, vox Dei. Hvad eller hvem kan det gagne at jeg legger litterært mål til grunn for en kunstnerisk vurdering av stykket? Intet. Ingen. I sannhet, den tragedie som utspiltes i salen var større enn på scenen. Nede gikk det for alvor på tårene løs. Publikums rudimentære følelsesreaksjon åpnet for all denne hjertets medynk, edelhet og godhet verden i normalt lys aldri får nyte godt av, men som nu i tårers form løp ut i lommeterklædet.

Og dette stykke stod alene over det som 2 dager i forveien blev fremvist, i mer enn én henseende. Der lå alvor og arbeid bak opførelsen som ikke bar preg av hastverksarrangement. Stykket var godt sammenholdt og scenemiljøet virket troverdig og overbevisende. Men tross hederlige forsøk var det ikke lykkedes regien å gi skuespillet stil og karakter. I en amatør-opførelse er regissørens oppgave omfattende og mangt og meget kunde sies i den forbindelse. Jeg innskrenker mig til å nevne siste akts døds-scene, som burde vært dempet betraktelig. Påtales må også at man under tragediens dramatiske utvikling presenterer en skuespiller (forsangeren) utstyrt som rene julebukken. Det var kort og godt latterlig.

Aftenens hovedbyrde bar frk. Mary Lurie. Hun hadde en stor og krevende rolle, som hun gjennomførte på en glimrende måte. Hun eier dybde og karakter og spillet med usvikelig og enkel opriktighet og en dempet pathos som grep alle. Frk. Lurie var helt god.

Som hennes verdige motspiller — Gittles kjæreste — debuterte herr A. Claes. Han gikk fullstendig op i sin rolle. Han blev faktisk talt et bytte for sin intense lidenskap og sine luende følelsers mektige ild. Og dog holdt han med tilbaketrengt styrke personen innenfor sannsynlighetens og virkelighetens ramme. Claes var knivfin. Sammen med frk. Lurie bidrog han sterkt til rørselsen i salen.